

ประกาศกระทรวงมหาดไทย

เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานก่อสร้าง ว่าด้วยนั่งร้าน

อาศัยอำนาจตามความในข้อ ๒ (๑) แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๐๓ ลงวันที่ ๑๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ จึงเห็นสมควรปรับปรุงประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานก่อสร้าง ลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๑๕ เพื่อกำหนดสวัสดิการเกี่ยวกับสุขภาพอนามัยและความปลอดภัยสำหรับลูกจ้างในงานก่อสร้างได้เป็นไปโดยเหมาะสมยิ่งขึ้น กระทรวงมหาดไทยจึงออกประกาศดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานก่อสร้าง ลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๑๕

ข้อ ๒ ประกาศกระทรวงมหาดไทยนี้เรียกว่า “ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานก่อสร้าง ว่าด้วยนั่งร้าน”

ข้อ ๓ ประกาศกระทรวงมหาดไทย ฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๔ ในประกาศนี้

“งานก่อสร้าง” หมายความว่า การประกอบกิจการเกี่ยวกับการก่อสร้างอาคาร สนามบิน ทางรถไฟ ทางรถราง ท่าเรือ ทางน้ำ ถนน การโทรเลข โทรศัพท์ ไฟฟ้า ก๊าซ หรือประปา และหมายความรวมถึง การต่อเติม ซ่อมแซม ซ่อมบำรุง ตัดแปลง หรือรื้อถอนอาคารหรือสิ่งก่อสร้างนั้น ๆ ด้วย

“อาคาร” หมายความว่า อาคารตามความหมายที่บัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร

“นั่งร้าน” หมายความว่า ที่ปฏิบัติงานซึ่งจัดไว้สูงจากพื้นดินหรือส่วนของอาคาร หรือส่วนของงานก่อสร้าง สำหรับเป็นที่รองรับของผู้ปฏิบัติงานและหรือวัสดุในงานก่อสร้าง เป็นการชั่วคราว

“นั่งร้านเสาเรียงเดียว” หมายความว่า นั่งร้านซึ่งมีที่ปฏิบัติงานเป็นคานายึดติดกับเสาแถวเดียว

ข้อ ๕ ประกาศกระทรวงมหาดไทยฉบับนี้ให้ใช้บังคับแก่

(๑) งานก่อสร้างอาคารที่ใช้ไม้เป็นส่วนใหญ่ และมีความสูงจากพื้นดินถึงคานรับหลังคาไม่เกิน ๗.๐๐ เมตร

(๒) งานซ่อมแซมหรือตกแต่งอาคาร โดยใช้ผู้ปฏิบัติงานนั้นคราวละไม่เกินสองคน

(๓) งานติดตั้งประปา ไฟฟ้า หรืออุปกรณ์อื่น ๆ โดยใช้ผู้ปฏิบัติงานนั้นคราวละไม่เกินสองคน

หมวด ๑

งานก่อสร้าง

ข้อ ๖ การทำงานก่อสร้างซึ่งมีความสูงเกิน ๒.๐๐ เมตรขึ้นไป นายจ้างต้องจัดให้นั่งร้านสำหรับการก่อสร้างงานนั้น

หมวด ๒

แบบนังราน

ข้อ ๓ นังรานเสาเรียงเดียวที่สูงเกิน ๗.๐๐ เมตรขึ้นไป หรือนังรานที่สูงเกิน ๒๑.๐๐ เมตรขึ้นไป นายจ้างต้องจัดให้ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมตามที่ ก.ว. กำหนด เป็นผู้ออกแบบและกำหนดรายละเอียดนังราน

ข้อ ๔ นังรานเสาเรียงเดียวที่สูงไม่เกิน ๗.๐๐ เมตร หรือนังรานที่สูงไม่เกิน ๒๑.๐๐ เมตร นายจ้างต้องจัดให้ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมตามที่ ก.ว. กำหนดเป็นผู้ออกแบบและกำหนดรายละเอียดนังราน หรือจะใช้ตามนังรานมาตรฐานประเภทต่างๆ ตามกำหนดในข้อ ๑๒ ก็ได้

ข้อ ๕ ในกรณีที่นายจ้างจะให้ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมที่ ก.ว. กำหนด เป็นผู้ออกแบบและกำหนดรายการละเอียดนังราน อย่างน้อยต้องเป็นไปตามข้อกำหนดดังต่อไปนี้

(๑) นังรานที่สร้างด้วยไม้ต้องใช้ไม้ที่ไม่ผุเปื่อย ไม่มีรอยแตกกร้าวหรือชำรุดอื่น ๆ ที่จะทำให้ไม้ขาดความแข็งแรงทนทาน และจะต้องมีหน่วยแรงดัดประลัย (Ultimate Bending Stress) ไม่น้อยกว่า ๕๐๐ กิโลกรัมต่อตารางเซนติเมตร และมีส่วนปลอดภัยไม่น้อยกว่าสี่เท่าของแรงดัดประลัย เว้นแต่ไม้ที่ใช้เป็นไม้ไผ่ต้องมีหลักฐานเอกสารในการทดสอบความแข็งแรงของวัสดุที่จะใช้จากสถาบันที่ทางราชการเชื่อถือได้มีส่วนปลอดภัยเพียงพอ และให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๑๑ (๖)

ถ้าสร้างด้วยโลหะ ต้องเป็นโลหะที่มีจุดคราก (Yield Point) ไม่น้อยกว่า ๒.๔๐๐ กิโลกรัมต่อตารางเซนติเมตร และมีส่วนปลอดภัยไม่น้อยกว่าสองเท่าของจุดคราก

(๒) ผนังต้องสามารถรับน้ำหนักบรรทุกได้ไม่น้อยกว่าสองเท่าของน้ำหนักแห่งการใช้งาน สำหรับผนังที่สร้างด้วยโลหะ และไม่น้อยกว่าสี่เท่าของน้ำหนักแห่งการใช้งานสำหรับผนังที่สร้างด้วยไม้

(๓) ท่อรับผนังต้องมีความมั่นคงแข็งแรงสามารถรับน้ำหนักบรรทุกได้ไม่น้อยกว่าสองเท่าของน้ำหนักแห่งการใช้งาน

(๔) โครงผนังต้องมีการยึดโยง ค้ำยันหรือตรึงกับพื้นดินหรือส่วนของงานก่อสร้างเพื่อบอกกันมิให้เซหรือล้ม

(๕) ต้องมีราวกันตก มีความสูงไม่น้อยกว่า ๕๐ เซนติเมตร และไม่เกิน ๑.๑๐ เมตร จากพื้นผนังตลอดแนวยาวด้านนอกของผนังผนัง นอกจากเฉพาะช่วงที่จำเป็นเพื่อขนถ่ายสิ่งของ ยกเว้นผนังเสาเรียงเดียว

(๖) ต้องจัดให้มีผนังรับน้ำหนักติดต่อกันมีความกว้างไม่น้อยกว่า ๓๕ เซนติเมตร ยึดกับตงให้แน่นยกเว้นผนังเสาเรียงเดียว

(๗) ต้องจัดให้มีบันไดภายในของผนัง โดยใช้ไม้หรือโลหะ มีความเอียงลาดไม่เกิน ๔๕ องศา ยกเว้นผนังเสาเรียงเดียว

(๘) ต้องออกแบบเพื่อไว้ให้ผนังสามารถรับน้ำหนักผ้าใบ สังกะสี ไม้แผ่น หรือวัสดุอื่นที่คล้ายกันตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๑๐ และข้อ ๑๑ (๗) ด้วย

หมวด ๓

การสร้างน้ําร้าน

ข้อ ๑๐ การสร้างน้ําร้าน นายจ้างต้องดำเนินการตามแบบและรายละเอียดตามข้อ ๕ และตามข้อกำหนดดังต่อไปนี้

(๑) น้ําร้านที่สร้างด้วยไม้ ถัดด้วยตะปู จะต้องใช้ตะปูขนาดและความยาวเหมาะสมและจะต้องตอกให้ม้ําจํานวนเพียงพอสำหรับข้อต่อหนึ่ง ๆ เพื่อให้ความมั่นคงแข็งแรง จะตอกตะปูในลักษณะรับแรงถอนโดยตรงมิได้ และต้องตอกให้สุดความยาวของตะปู เมื่อร่อนน้ําร้านออกจะต้องถอนตะปูจากไม้น้ําร้านหรือตีพบให้หมด

(๒) น้ําร้านที่มีการใช้ลิฟท์ขนส่งวัสดุข้ํนลง ต้องจัดให้มีการป้องกันมิให้เกิดการกระแทกน้ําร้านในระหว่างนำวัสดุข้ํนลงได้

(๓) ห้ามมิให้สร้างน้ําร้านยึดโยงกับหอลิฟท์

(๔) ต้องจัดให้มีผ้าใบหรือสังกะสีหรือไม้แผ่นหรือวัสดุอื่นที่คล้ายกันปิดรอบนอกของน้ําร้าน ยกเว้นน้ําร้านเสาเรียงเดี่ยว เพื่อป้องกันอันตรายจากสิ่งของตก

(๕) เหนือช่องที่กำหนดให้เป็นทางเดิน ต้องปิดคลุมด้วยผ้าใบหรือสังกะสีหรือไม้แผ่นหรือวัสดุอื่นที่คล้ายกัน เพื่อป้องกันอันตรายแก่ผู้้ํทางเดินนั้น

หมวด ๔

การใช้น้ําร้าน

ข้อ ๑๑ นายจ้างต้องจัดให้มีการใช้น้ําร้านเป็นไปตามข้อกำหนดดังต่อไปนี้

(๑) ถ้านั่งร้านส่วนใดชำรุด หรือน่าจะเป็นอันตรายต่อการใช้นั่งร้านนั้นต้องทำการซ่อมแซมส่วนนั้นทันที และห้ามมิให้ใช้ลูกจ้างทำงานบนนั่งร้านส่วนนั้น จนกว่าจะซ่อมแซมเสร็จ

(๒) ในขณะมีพายุ ห้ามมิให้ลูกจ้างทำงานบนนั่งร้าน

(๓) กรณีที่พบนั่งร้านลั่น ห้ามมิให้ใช้ลูกจ้างทำงานบนนั่งร้านส่วนนั้น

(๔) ในกรณีที่ลูกจ้างทำงานใกล้สายหรืออุปกรณ์ไฟฟ้าที่ไม่ฉนวนหุ้ม ต้องไม่ให้ใกล้เกินระยะที่กำหนดไว้ สำหรับแรงดันแต่ละระดับข้างล่างนี้ ทั้งในแนวระดับและแนวตั้ง เว้นแต่นายจ้างจะได้จัดให้มีการป้องกันอันตรายจากไฟฟ้า เช่น ใช้ฉนวนหุ้มที่เหมาะสม

ระยะห่างไม่น้อยกว่า ๒.๔๐ เมตร สำหรับแรงดันไฟฟ้าที่เกิน ๕๐ โวลต์ ถึง ๑๒,๐๐๐ โวลต์

ระยะห่างไม่น้อยกว่า ๓.๐๐ เมตร สำหรับแรงดันไฟฟ้าที่เกิน ๑๒,๐๐๐ โวลต์ ถึง ๓๓,๐๐๐ โวลต์

ระยะห่างไม่น้อยกว่า ๓.๓๐ เมตร สำหรับแรงดันไฟฟ้าที่เกิน ๓๓,๐๐๐ โวลต์ ถึง ๖๕,๐๐๐ โวลต์

ระยะห่างไม่น้อยกว่า ๓.๕๐ เมตร สำหรับแรงดันไฟฟ้าที่เกิน ๖๕,๐๐๐ โวลต์ ถึง ๑๑๕,๐๐๐ โวลต์

ระยะห่างไม่น้อยกว่า ๕.๓๐ เมตร สำหรับแรงดันไฟฟ้าที่เกิน ๑๑๕,๐๐๐ โวลต์ ถึง ๒๓๐,๐๐๐ โวลต์

(๕) ในกรณีที่มีการทำงานแบบนั่งร้านหลาย ๆ ชั้นพร้อมกัน ต้องจัดให้มีสิ่งป้องกันมิให้เกิดอันตรายต่อผู้ทำงานอยู่ชั้นล่างได้

(๖) ในกรณีที่ใช้สารเคมีที่มีปฏิกิริยาทำให้เชือกหรือปอที่ผูกหรือมัดนั่งร้านเสื่อมคุณภาพได้ เช่น การใช้โซดาไฟบนนั่งร้านเพื่อทำความสะอาดภายนอกอาคาร ห้ามมิให้ใช้นั่งร้านที่ผูกหรือมัดด้วยเชือกหรือปอ

(๗) ในกรณีที่ใช้มาตรฐานนั่งร้านประเภทต่าง ๆ ตามกำหนดในข้อ ๑๒ ห้ามมิให้ใช้น้ำหนักบรรทุกนั่งร้านโดยเฉลี่ยเกินกว่า ๑๕๐ กิโลกรัมต่อตารางเมตร ระหว่างช่องเสา

สำหรับนั่งร้านเสาเรียงเดี่ยว ห้ามมิให้ใช้น้ำหนักบรรทุกบนนั่งร้านแต่ละชั้นโดยเฉลี่ยแล้วเกินกว่า ๕๐ กิโลกรัมต่อความยาว ๑.๐๐ เมตร

หมวด ๕

นั่งร้านมาตรฐาน

ข้อ ๑๒ นั่งร้านที่สูงไม่เกิน ๒๑.๐๐ เมตร และนายจ้างมิได้ให้ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมตามที่ ก.ว. กำหนด เป็นผู้ออกแบบนั่งร้าน นายจ้างต้องจัดทำนั่งร้านให้เป็นไปตามข้อกำหนดตามระบุไว้ในข้อ ๕ และข้อ ๑๐ กับข้อกำหนด สำหรับนั่งร้านมาตรฐานประเภทต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

(๑) ประเภทนั่งร้านเสาเรียงเดี่ยว สูงไม่เกิน ๗.๐๐ เมตร สำหรับปฏิบัติงานทาสี

(ก) ถ้าใช้ไม้ไผ่ทำนั้งร้าน ไม้ไผ่ทุกลำจะต้องมีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า ๖ เซนติเมตร วัดตรงกลางท่อน การต่อไม้ไผ่ให้ต่อกัน มีความยาวของส่วนที่ทับกันไม่น้อยกว่า ๑.๐๐ เมตร มัดให้ติดกันด้วยวิธีขันชะเนาะไม่น้อยกว่าสองเปลาะ เชือกหรือปอที่ใช้สำหรับผูกลำไม้ไผ่จะต้องเป็นเชือกหรือปอใหม่มีความเหนียวพอสมควร และจะต้องมีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางไม่น้อยกว่า ๒ เซนติเมตร

การตั้งเสาไม้ไผ่ ให้ตั้งห่างกันไม่เกิน ๑.๕๐ เมตร ไม้ไผ่ที่ทำคานให้ผูกติดกับเสาทุกต้น เมื่อตั้งเสาให้ใช้ไม้ไผ่ทะแยงมุมไม่เกิน ๔๕ องศา กับแนวราบ โดยให้มัดยึดโยงกับเสาทุกต้นสลับพื้นปลาตลดแนว แล้วให้ใช้ไม้ไผ่ผูกยึดต้นร้านกับเสาสมอฝังดิน โดยมีระยะห่างกันไม่เกิน ๔.๕๐ เมตร

ชั้นของนั้งร้านแต่ละชั้น จะมีระยะห่างกันเกิน ๒.๐๐ เมตรไม่ได้

(ข) ถ้าใช้ไม้ชนิดอื่นทำนั้งร้าน ไม้ทุกชิ้นจะต้องมีขนาดพื้นที่หน้าตัดไม่น้อยกว่า ๒๔ ตารางเซนติเมตร และมีหน้าแคบไม่น้อยกว่า ๓ เซนติเมตร ระยะห่างของเสาคานและระยะระหว่างชั้นของนั้งร้านให้จัดทำเช่นเดียวกับนั้งร้านไม้ไผ่ และใช้ตะปูเป็นเครื่องยึดต้นร้าน

นั้งร้านประเภทนี้ จะใช้รับน้ำหนักเกินน้ำหนักผู้ปฏิบัติงานและวัสดุเบาที่จะนำมาใช้งานไม่ได้

๒. ประเภทนั้งร้านสูงไม่เกิน ๑.๐๐ เมตร สำหรับงานก่อสร้าง

(ก) ถ้าใช้ไม้ไผ่ทำนั้งร้าน ไม้ไผ่ทุกลำจะต้องมีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า ๖ เซนติเมตร วัดตรงกลางท่อน การต่อไม้

ไม้ให้ต่อทาบมีความยาวของส่วนที่ทาบกันไม่น้อยกว่า ๑.๐๐ เมตร โดย
มัดให้ติดกันด้วยวิธีขึ้นตะเภาไม่น้อยกว่าสองเปลาะ เชือกหรือปอที่ใช้
สำหรับผูกต้นไม้ไผ่ จะต้องเป็นเชือกหรือปอใหม่ มีความเหนียวพอสมควร
และต้องมีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางไม่น้อยกว่า ๒ เซนติเมตร

การตั้งเสาไม้ไผ่ ให้ตั้งห่างกันไม่เกิน ๑.๕๐ เมตร เป็นสองแถว
และระยะระหว่างแถวคู่เสาต้องห่างกันไม่น้อยกว่า ๕๐ เซนติเมตร และ
ไม่เกิน ๑๕ เซนติเมตร โดยใช้ไม้ไผ่ผูกเป็นคาน ยึดกับเสาทุกต้นทั้งสอง
ข้าง ตงสำหรับรองรับพินให้ใช้ไม้เถาซึ่งมีพินทหน้าตัดไม่น้อยกว่า ๒๔
ตารางเซนติเมตร ผูกติดกับคานไม้ไผ่ในระยะห่างกันไม่เกิน ๕๐ เซนติเมตร
ไม้ที่ใช้ปูนั่งร้านให้ใช้ไม้ที่มีความหนาไม่น้อยกว่า ๒ เซนติเมตรยึดติดตง
ให้แน่น

เมื่อตั้งเสาและผูกคานแล้ว ให้ใช้ไม้ไผ่ผูกทะแยงกับเสาทุกต้น
โดยทำมุมกับแนวราบไม่เกิน ๔๕ องศา โดยผูกสลับพื้นปลา ตลอดทั้ง
แถวหน้าและแถวหลัง

ให้ใช้ไม้ไผ่ผูกยึดคานนั่งร้านกับส่วนของอาคารซึ่งแข็งแรงพอหรือผูก
ยึดกับเสาสมอฝังดิน แต่จะห่างกันเกิน ๔.๕๐ เมตรมิได้

ชั้นของนั่งร้านแต่ละชั้น จะมระยะห่างกันเกิน ๒.๐๐ เมตรมิได้

(ข) ให้จัดทำราวกันตก โดยใช้ไม้ไผ่ผูกกับเสาตามแนว
นอน ระยะความสูงจากพื้นนั่งร้านแต่ละชั้นไม่ต่ำกว่า ๕๐ เซนติเมตร
และสูงไม่เกิน ๑.๑๐ เมตร ทุกชั้นของนั่งร้าน

นั่งร้านประเภทนี้ จะใช้รับน้ำหนักจรเกิน ๑๕๐ กิโลกรัมต่อตาราง
เมตรมิได้

(๓) ประเภทน้ํารานสูงไม่เกิน ๑๒.๐๐ เมตร สำหรับงานก่อสร้าง

(ก) ต้องใช้เสาไม้ทิมพทหน้าตัดไม่น้อยกว่า ๓๓ ตารางเซนติเมตร และหน้าแคบไม่น้อยกว่า ๓ เซนติเมตร การตั้งเสาแต่ละต้นห่างกันไม่เกิน ๒.๐๐ เมตร โดยตั้งเป็นสองแถว และระยะระหว่างแถวคู่เสาต้องห่างกันไม่น้อยกว่า ๕๐ เซนติเมตรและไม่เกิน ๑๕ เซนติเมตร เสาไม้ต้องตั้งให้ไ้ตั้งกับพื้นดิน การต่อเสาไม้ทุกแห่งต้องต่อด้วยวิธีชนกัน และมีไม้ทาบรอยชนน้ําทองสองด้าน ไม้ทาบต้องมพทหน้าตัดไม่น้อยกว่าหน้าตัดของเสา และมีความยาวไม่น้อยกว่า ๖๐ เซนติเมตร

ไม้ที่ใช้ทำคาน ต้องมพทหน้าตัดไม่น้อยกว่า ๓๓ ตารางเซนติเมตร ไม้ดังกล่าวต้องมีหน้าแคบไม่น้อยกว่า ๓ เซนติเมตร และมีหน้ากว้างไม่น้อยกว่า ๕ เซนติเมตร ระยะห่างคานแต่ละชั้นไม่เกิน ๒.๐๐ เมตร การต่อคานให้ต่อกันที่เสา คานให้ยึดติดกับเสา และต้องมีทุกแห่ง

ไม้ที่ใช้ทำตง ต้องมพทหน้าตัดไม่น้อยกว่า ๒๔ ตารางเซนติเมตร หน้าแคบไม่น้อยกว่า ๓ เซนติเมตร ระยะห่างของตงแต่ละอันไม่เกิน ๕๐ เซนติเมตร และตงทุกอันต้องยื่นปลายออกจากคานไม่น้อยกว่า ๑๐ เซนติเมตร โดยยึดให้ติดกับคานทุกแห่ง

ไม้ที่ใช้ทำค้ำยัน ต้องมขนาดไม่น้อยกว่าไม้ที่ใช้ทำตง ค้ำยันจากพื้นดินขึ้นไปโดยตลอดเป็นรูปสลั้บพื้นปลา และทะแยงมุม ๔๕ องศา ถึง ๖๐ องศา

พินั่งร้านให้ใช้ไม้ที่มีความหนาไม่น้อยกว่า ๒

เซนติเมตร ปัทบตรงรอยต่อของพินต้องปูชนและให้เสริมตงรับปลายของพินทุกแห่งที่มรอยต่อแล้วยึดกับตงให้แน่น

อุปกรณ์ที่ใช้คนั่งร้านให้ใช้ตะปูที่มีความยาวพอเหมาะหรือสลักเกลียวตทุกจุด

การยัดนั่งร้านติดกับอาคาร คาน หรือเสาคอนกรีตรอบนอกของอาคาร ให้ฝังเหล็กกลมขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง ๖ มิลลิเมตรยาวไม่น้อยกว่า ๓๐ เซนติเมตร ไว้ในคอนกรีตยื่นจากผิวคอนกรีต และมีระยะห่างกันไม่เกิน ๒.๐๐ เมตร เหล็กกลมดังกล่าวให้ปล่อยโผล่ไว้เพื่อยึดเสานั่งร้านโดยรอบอาคาร และให้จัดทำไม้ค้ำยันป้องกันนั่งร้านเขหรือล้มเข้าหาอาคารทุกชั้นของอาคาร

นั่งร้านต้องทำบันไดสำหรับขึ้นไว้ภายใน โดยใช้ไม้ขนาดหน้าแคบไม่น้อยกว่า ๓ เซนติเมตร และหน้ากว้างไม่น้อยกว่า ๑ เซนติเมตร ต่เป็นลูกขำบันได ระยะของลูกขำบันไดห่างกันไม่เกิน ๕๐ เซนติเมตรต่อขั้น บันไดแต่ละขั้นต้องทำให้เอียงกัน แต่ไม่เกิน ๑๐.๐๐ เมตร

(ข) ให้จัดทำราวกันตก โดยใช้ไม้ขนาดหน้าแคบไม่น้อยกว่า ๓ เซนติเมตร และหน้ากว้างไม่น้อยกว่า ๑ เซนติเมตร ติดตั้งคร่าวด้านในของเสาโดยรอบนั่งร้าน ราวดังกล่าวต้องสูงไม่น้อยกว่า ๕๐ เซนติเมตร แต่ไม่เกิน ๑.๑๐ เมตร

นั่งร้านประเภทนี้ จะใช้รับน้ำหนักจรเกิน ๑๕๐ กิโลกรัม ต่อตารางเมตรมิได้

(๔) ประเทหน้งร่นสูงไม่เก็น ๒๑.๐๐ เมตร สำน้งบงนก่อนสร้ง
ให้เบ็นไปตม (๓) ทุกประการ เว้นแต่เสำไม้ส้เหลยมตงมหน้าแคบ
ไม่น้อยกว่า ๗ เซนติเมตร และให้เสำตงอยู่ห่างกันไม่เก็น ๑.๕๐ เมตร

หมวด ๖

การคุ้มครองความปลอดภัย

ข้อ ๑๓ นายจ้างตงจติให้ลูกจ้างที่ทงนเกี่ยวกับน้งร่น หรือ
บนหรือภยไต้น้งร่น หรือบริเวณใกล้เคียงกับน้งร่น ตมประเทและ
ลักษณะการทงน อน้อจได้รบอันตรายจากการทงนน้น ๆ สวมใส่
อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยที่เหมำสมกับลักษณะการทงน และ
ภวะอันตรายที่อน้อจได้รบตลอดเวลำที่ลูกจ้างทงนตงต่อไปนี้

(๑) งนช่างไม้ สวมหมวกแข็งและรองเทำชนิดหุ้มส้นพนยง

(๒) งนช่างเหล็ก สวมหมวกแข็ง ถุงมือฝำหรือหนัง และรองเทำ
ชนิดหุ้มส้นพนยง

(๓) งนผสมปูนซีเมนต์ สวมหมวกแข็ง ถุงมือยงหรือถุงมือ
ที่ทำด้วยวัสดุอนทมคุณสมบัตคล้ายคลึงกัน และรองเทำยงชนิดหุ้ม
แข็ง

(๔) งนก่ออิฐ ฉาบปูน หรือตกแต่งผิวปูน สวมหมวกแข็ง
ถุงมือยง หรือถุงมือที่ทำด้วยวัสดุอนทมคุณสมบัตคล้ายคลึงกัน และ
รองเทำชนิดหุ้มส้นพนยง

(๕) งานประกอบโครงสร้าง ขนย้าย และติดตั้ง สวมหมวกแข็ง
ถุงมือผ้าหรือหนัง และรองเท้าชนิดหุ้มส้นพนักยาง

(๖) งานทาสี สวมหมวกแข็ง และรองเท้าชนิดหุ้มส้นพนักยาง

(๗) งานประปา สวมหมวกแข็ง ถุงมือผ้าหรือหนัง และรองเท้า
ชนิดหุ้มส้นพนักยาง

(๘) งานช่างกระจก สวมหมวกแข็ง ถุงมือผ้าหรือหนัง และ
รองเท้าชนิดหุ้มส้นพนักยาง

ข้อ ๑๔ นายจ้างต้องจัดให้ลูกจ้างซึ่งทำงานในที่สูงเกิน ๔.๐๐
เมตร ซึ่งมีลักษณะโดดเดี่ยวและไม่มีอุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยหรือ
การป้องกันอันตรายอย่างอื่น สวมเข็มขัดนิรภัยและเชือกนิรภัยตลอดเวลา
ในการทำงาน

หมวด ๗

มาตรฐานเกี่ยวกับอุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัย

ข้อ ๑๕ อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลต้องเป็นไป
ตามมาตรฐานดังต่อไปนี้

(๑) หมวกแข็ง ต้องเป็นรูปโดมชั้นเดียว ไม่มีตะเข็บ ไม่มีรูทะลุ
ตัวหมวกทำด้วยวัสดุที่ไม่ใช่โลหะหรือมีส่วนที่เป็นโลหะ มีน้ำหนักไม่
เกิน ๔๒๐ กรัม เมื่อทดสอบการรับแรงกระแทกและการรับแรงเฉาะตาม
วิธีทดสอบต้องตกไม่เกิน ๑ เซนติเมตรตามลำดับ

ส่วนสิ้นสุดของร่องในหมวดต้องมียะห่างจากยอดหมวดด้านใน ไม่น้อยกว่า ๓ เซนติเมตร

(๒) ฤงม่อ ต้องมีความเหนียว ไม่ฉีกขาดง่าย มีความยาวหุ้มถึงข้อม่อ และเป็นชนิดที่สวมนิ้วม่อได้ทุกนิ้ว เมื่อสวมแล้วสามารถเคลื่อนไหวนิ้วม่อได้สะดวก ถ้าเป็นฤงม่ออย่างต้องสามารถกันน้ำและกรดหรือต่างได้ด้วย

(๓) ร่องเท้าชนิดหุ้มสันพยางค์ ต้องทำด้วยหนังหรือผ้าหุ้มเท้าตลอด และมีพื้นรองเท้าเป็นยางสามารถป้องกันการลื่นได้

(๔) เข็มขัดนิรภัยต้องทำด้วยหนังหรือทำด้วยด้าย หรือใยในลอนหรือวัสดุอื่นที่มอดทนคล้ายคลึงกันหนักเป็นแถบ มีความกว้างไม่น้อยกว่า ๕ เซนติเมตร สามารถทนแรงดึงได้ไม่น้อยกว่า ๑,๑๕๐ กิโลกรัม

(๕) เข็มนิรภัย ต้องสามารถทนแรงดึงได้ไม่น้อยกว่า ๑,๑๕๐ กิโลกรัม ถ้าเป็นลวดสลิงต้องมีเครื่องช่วยรับแรงกระตุกติดตั้งไว้ด้วย

(๖) ร่องเท้ายางชนิดหุ้มแข็ง ต้องทำด้วยยางหรือวัสดุอื่นที่มอดทนคล้ายคลึงกันหุ้มเท้าตลอดจนไปมีความสูงไม่ต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของหน้าแข้ง สามารถกันน้ำและกรดหรือต่างได้ด้วย

หมวด ๘

เบดเตล็ด

ข้อ ๑๖ ข้อกำหนดเกี่ยวกับความปลอดภัยตามประกาศนี้ เป็นมาตรฐานขั้นต่ำที่ต้องปฏิบัติตาม

ข้อ ๑๗ ให้นายจ้างเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายในการปฏิบัติตาม
ประกาศน

ประกาศ ณ วันที่ ๓๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๒๕

พลเอก สิริธิ จิรโรจน์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย